

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚ. Χ. ΓΕΡΟΧΡΗΣΤΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΔΗΜ. Κ. ΚΟΥΤΣΗΣ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1930

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

κ.Στέφανον Κότσιανον
Δικηγόρον - Έρμου 37
Θεσ/νίκη

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
13
ΙΟΥΝΙΟΥ 1954
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ'
Αριθ. Φύλλου 55
Τιμή φύλλου δραχ. 1

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΟΙ ΠΡΟΚΡΙΤΟΙ

Η μάχη του «Γιαβρόλακκα» είχε λήξει. Οι ὀλίγοι ἥρωες, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πρῶτας ἀπέκρουον τοὺς ἀναριθμήτους ἐχθροὺς ἠναγκάσθησαν, ἀφοῦ ἐξήντησαν τὸ τελευταῖον φυσίγγιον νὰ ἀποσυρθοῦν. Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀνυπεράσπιστον πρωτεύουσάν τῆς Χαλκιδικῆς ἦτο ἀνεμπόδιτος πλέον εἰς τοὺς ἐξηγριωμένους Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἐξεκίνησαν διὰ νὰ ἐκσπᾶσουν ἐναντίον τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ τῆς τὴν λύσαν των ἐκ τῆς αἰσχύνῃς τῶν ἀλλεπαλλήλων ἡττῶν των.

Ἦτο ἡ δεῖλη τῆς 22 Ἀπριλίου 1854. Θλίψις καὶ ἀγωνία διὰ τὴν τύχην τῶν γυναικοπαίδων κατεῖχε τοὺς ἀνδρας τοῦ Πολυγύρου. Κατηρεῖς οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως συνεσκέποντο περὶ τοῦ πρακτέου. Ἀλλὰ δὲν εὔρισκον τρόπον σωτηρίας. Τὸ σκότος τῆς ἀπελπισίας των ἐφώτισε τότε ἡ ἀμυδρὰ ἀκτίς ἐλπίδος, ὅτι ἡ πάνδημος ὑποδοχὴ τῶν ἐπερχομένων Τούρκων θὰ τοὺς ἐξημενίξει καὶ ἴσως νὰ τοὺς παρεπλάνει ὡς πρὸς τὴν ἐκουσίαν συμμετοχὴν τοῦ Λαοῦ τοῦ Πολυγύρου εἰς τὸν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα καὶ νὰ τοὺς ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ νὰ προβοῦν εἰς τὰ τρομερὰ καὶ ἀνηλεῆ ἀντιποινά των, τὴν ἀδιάκριτον σφαγὴν, τοὺς βιασμούς, τὸν ἐξανδραποδισμόν, τοὺς ἐμπρησμοὺς καὶ τὰς δηώσεις. Ἐγνώριζον βεβαίως πόσον κινδυνώδες ἦτο διὰ τοὺς ἰδίους τὸ ἐγχείρημα τοῦτο. Ἡ μαρτία τῶν θηρίων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καταπραῦνθῇ ἀνευ οὐδενὸς θύματος. Καὶ ἡ πιθανότης νὰ κορέσουν ταύτην διὰ τοῦ ἰδιοῦ των αἵματος ἤγγιζε τὴν βεβαιότητα. Ἀλλ' εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασαν. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Λαοῦ, τοῦ ὁποῖου ἀπετέλουν τὴν ἐκλεκτήν, τὴν ἡγετικὴν μερίδα ἐβάδισαν οἱ Πρόκριτοι τοῦ Πολυγύρου εἰς προὔπαντῃσιν τῶν λυσσόντων ἐχθρῶν, εἰς προὔπαντῃσιν τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον καὶ εὐρον ἄπαντες σχεδὸν σφαγιασθέντες ἀγρίως εἰς τὴν πέτραν, ἡ ὁποία σῶζεται ἀκόμα εἰς τὸ «Λειβάδι» καὶ θὰ διατηρηθῆται με εὐλάβειαν εἰς τοὺς αἰῶνας, διὰ νὰ ἐνθυμίξη καὶ παραδειγματίξη.

Ἡ αὐτοθυσία αὕτη τῶν προκρίτων τοῦ Πολυγύρου δὲν εἶναι μοναδικὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν γέμει πράξεων, ἀποδείκνυστων, ὅτι ὅσοι ἀπήλασαν τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ Λαοῦ, εἶχον πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν ἐπηρεζομένων, ὑποχρεώσεων τῶν ὁποῖα καὶ ἐξεπλήρωνον προσφέροντες τὰ πάντα, περιουσίαν, εὐμάειαν καὶ τὴν ζωὴν των ἀκόμη.

Ἀλλ' ἡ αὐτοθυσία τῶν ὑψηλοφρόνων καὶ ἀγνῶν πατριωτῶν Προκρίτων τοῦ Πολυγύρου ἀποτελεῖ μίαν τῶν μεγαλειωδέστερων ἀναλόγων ἐκδηλώσεων, διότι δὲν ἐγένετο ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἀγῶνος, οὐδὲ χάριν τῆς Ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ἤδη ἐπέτα μακρὰν. Ἐγένετο ψυχραίμως καὶ ἀπλῶς χάριν τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς διέκρινε καὶ τοὺς ἐτίμα. Ἦτο τὸ χρέος τῆς κοινωνικῆς θέσεώς των.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, καθ' ἣν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπῆλθον τεράστια διαταραχαὶ καὶ σεισμικοὶ κλονισμοὶ τῶν ἠθικῶν ἀξιών ἡ αὐτοθυσία αὕτη προσλαμβάνει ἀσύγκριτον μεγαλεῖον.

Ἡ πέτρα εἰς τὸ «Λειβάδι» τοῦ Πολυγύρου, ἐπὶ τῆς ὁποῖα ἐχύθη τὸ ἀγνὸν αἷμα τῶν Προκρίτων τοῦ ἄς εἶναι τὸ αἰώνιον σύμβολον τῶν Ἑλλήνων Προκρίτων, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνοντες ἐν εὐρήνῃ καὶ ὁμαλότητι τῶν ἀγαθῶν τῆς διακρίσεως των δὲν φεύγουν ἐπαισχύντως τὸν κίνδυνον ἐγκαταλείποντες καὶ καταπροδίδοντες τὸν Λαόν, ἀλλὰ προῖστάμενοι ἄρνούονται εἰς ἄλλους τὰ πρωτεῖα εἰς τὰς ὑπερόχους θυσίας.

ΟΙ ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΠΡΟΚΡΙΤΟΙ ΠΟΛΥΓΥΡΟΥ

Βασίλειος Τσίγκας
Νικόλαος Κολοβόντας
Πέτρος Ὀπλαρχηγός
Βασίλειος Τσιόλας
Ἰωάννης Γαλανός
Μιχαὴλ Χατζής
Νικόλαος Παπαλεωνίδας
Δημήτριος Μπανάβας
Μιχαὴλ Μαρέτης
Κωνσταντίνος Νέσιος
Νικόλαος Γαλανός
Δημήτριος Δαούτης
Νικόλαος Ἀγιομαμίτης
Κωνσταντίνος Βαρίδης
Νικόλαος Κοῦτιλος
Δημήτριος Μπαντιῆς
Νικόλαος Κατσίκας
Μιχαὴλ Συκιώτης
Θεοδόσιος Θεοδοσοῦδης
Ἰωάννης Κουρούς
Δημήτριος Σουληνάρης
Ἀθανάσιος Τάσιος
Παναγιώτης Κουτσομπός
Ἰωάννης Καλθῆς
Ἄγγελος Μουχτής
Δημήτριος Παντιῆς
Γεώργιος Σφυρῆς

Η ΒΑΒΥΤΕΡΑ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τὸ ἔτος 1854 ἀποτελεῖ σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Κατ' αὐτὸ, ἡ Βόρειος Ἑλλάς ἐν ἧ καὶ ἡ Χαλκιδική, ἐπάλασε γενναίως κατὰ τοῦ κατακτητοῦ με ἀποικιοκρατικὸν καὶ μόνον σκοπὸν τὴν ἐνσωμάτωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ αὐτοῦ τμήματος εἰς τὸ Ἐλεύθερον Ἑλληνικὸν Κράτος.

Διανύομεν ἤδη τὸ ἔτος 1954. Παρῆλθε μίαν ἑκατονταετηρίδα ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ θυελλώδης πολέμαρχος Τάμης Καρτάσος διέπρεψε «ὡς ἄριστος μεταξὺ ἀρίστων» εἰς τὴν κοινίστραν τοῦ ἱερωτέρου τῶν ἀγῶνων. Ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖτον Μακεδόνων Ἡρώων ἐν οἷς καὶ διαπρεπῆ τέκνα τῆς Χαλκιδικῆς, ἐπύκνωσαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὰς γραμμὰς τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ ἐθνεγεργηριον σάλπισμα τοῦ Καρτάσου ἠκούσθη ὡς ὁ θούριος τοῦ Ρήγα. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἡ χώρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, φύσει καὶ θέσει, ψυχῇ καὶ σώματι, ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας,

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜ. ΤΣΑΜΗ ΚΑΡΑΤΑΣΟΥ

Α'.
Ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Μακεδονίας.

Ἀελοφί Μακεδόνες!

Πρὸ αἰώνων ἡ ἐλευθερία τῶν Μακεδόνων εἰσέρχεται, πρὸ αἰῶν ἡ Μακεδονική σημαία καταπατήθη καὶ ἔπασσε νὰ κυματίξη. Ἐκτε διὰ τοὺς ἐπικρατῆσαν τύραννοι, διαπραχόντες καὶ περιβιάζοντες τὰ δικαιώματα ἡμῶν, ἐκτοτε μάλιστα, ἐπελευθέρωσιν τῆς βαρβαρῶν τῶν Ὀθωμανῶν δυναστείας, τῆς πᾶν ἀνθρώπινον καὶ ἱερὸν περιφρονήσεως καὶ πᾶν ἐρημώσεως, δὲν ἔπαυσαν καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν φρονιόντες καὶ ἐνεργοῦντες παντί σθένει περὶ τῆς ἀνακτήσεως τῶν δικαιωμάτων ἡμῶν καὶ τῆς ἀρχαίας τῶν προγόνων δόξης, δι' ὅ καὶ πολλὰ ἔταθον. Περὶ τούτου δὲν ἐταπώσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀπαντες, μὴ μόνον οὐδὲν πατέρας ἡμῶν νεῖνεργώμεν καὶ δικίως ἐπειδὴ τὴς ἀνέχεται βλέπον τὴν ἰδιοκτησίαν διαπραχόμενῃ τὴν τιμὴν τοῦ παραβιαζομένου, τοὺς ναοὺς τοῦ βεβηλουμένου, τὴν θρησκείαν τοῦ περιπαίζομένου, τὴν δὲ ζωὴν τοῦ κειμένην εἰς τὴν διάθεσιν τῶν βαρβάρων τυράνων καὶ καθ' ἐπίστην κινδυνεύουσαν; Ἴνα ἀπαλλαγθῶμεν λοιπὸν τῶν δεινῶν, τούτων κατὰ τὸ 1835 συνδιελέχθημεν καὶ συνεδέθημεν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἵνα ἐπαναφέρωμεν τὴν ἀρχαίαν τῶν προγόνων δόξαν καὶ ἀνακτήσωμεν, τὰ δικαιώματα ἡμῶν. Κατὰ τὸ 1840 ἠρξάμεθα νὰ κινηθῶμεν, ἀλλὰ καὶ οἱ καιροὶ περιστάσεις καὶ ἀντενέργειαι, ὡς μὴ ὤφειλεν, οὐδετέρωσαν τὸ κίνημα ἡμῶν καὶ κατεδίωξαν ἡμᾶς. Ἴνα ἀπαλλαγθῶμεν τοῦ ἐποειδίστου τούτου ζυγοῦ καὶ ἐῶ σήμερον ἐκ τῶν ἀπαυτέρων τῆς Ἑλλάδος μερῶν παρίσταμαι ἐν τῷ μέρει ὑμῶν, σύμφωνος πάντοτε εἰς τὰς ἐνεργείας μου καὶ τὸν αὐτὸν ἀείποτε ἐπιδιώκων σκοπὸν, τὴν ἐπελευθέρωσιν τῆς φιλιότητος πατρίδος Ποίαν ἄλλην λοιπὸν ἐποχὴν περιμένετε ἀδελφοί Μακεδόνες; Θὶ ἀνεχθῶμεν βλέποντας τὴν τιμὴν μας καταπατουμένην, τὴν ἰδιοκτησίαν διαπραχόμενῃ καὶ τὴν ἀμώμητον ἡμῶν θρησκείαν ἐξυβριζομένην καὶ τοὺς ναοὺς μας βεβηλωμένους καὶ οὐ δὲν ἐμνευνοῦν, εἰμὴ ἡ σκιά τῆς τουρκικῆς δυναστείας; Μήπως δὲν ῥέει εἰς τὰς φλέβας μας αἷμα μακεδονικόν; Μήπως δὲν εἶμεθα ἀπόγονοι τῶν ἐνδόξων Φιλίππων; Μήπως δὲν εἶμεθα ἀπόγονοι τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου καὶ αὐτοκράτορος Βασιλείου; Δεῦτε λοιπὸν δράσωμεν εἰς τὰ ὄπλα. Δεῦτε στήσωμεν τὴν ἀπ' αἰῶνας καταπατουμένην μακεδονικήν σημαίαν καὶ ὀρκοσθέντες τὸν ἱερὸν ἐπὶ τοῦ Ἐθαγγελίου ὄρκον καὶ ἀσπασθέντες τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ὑποδησόμεθα τὴν ὑπὲρ πατρίδος; Ἀγῶνα, διακηρῶσόντες: δὲ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, οὐδὲν ἕτερον ἐπιδιώσομεν, εἰμὴ τὴν ἰσότητά καὶ τὴν ἀδελφότητα, ὀρμήσωμεν κατὰ τῶν τυράνων,

πειτιθέτες εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν, τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων.

Ὑμεῖς δὲ Ὀθωμανοὶ καὶ λοιποῦ πάσης ἄλλης θρησκείας ὅσοι ἀποικοὶ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ἐὰν θέλετε νὰ ζῆτε εἰς τὴν χώραν ἐὰν θέλετε νὰ ζῆτε εἰς τὴν γῆν ἐν ἧ ἀνετράφητε, ἀπολαύοντες τῆς περιουσίας ὑμῶν, καὶ τῶν αὐτῶν μετ' ἡμῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὑτακούσατε εἰς τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης, πρὸς τὴν ἀδικον δυναστεία, δι' ἣν κινδυνεύετε νὰ ἀπολεσθῆτε. Ἐὰν δὲ ἄλλως πράξετε, νὰ μὴ μεμψιμοιρεῖτε διερχόμενοι ἐν στόματι πυρὸς καὶ μαχαίρας.

Ταῦτα ὁμοφῶως συνασπασθώμεν, ἀδελφοί Μακεδόνες, καὶ ἀρωμεν τὸν ἱερὸν σταυρὸν, ἀνατέμποντες τὰς εὐχὰς ἡμῶν ὑπεροδοῦσεως τῶν ἐπιχειρημάτων ἡμῶν πρὸς τὸν Ὑψίστον, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος
Δ. ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

Β'.

Ἀδελφοί Μακεδόνες,

Ἴδου τέλος πάντων, κατὰ τὴν ὑπόσχισίν μου, πρὸ εἴκοσι περὶ οὐκ ἡμερῶν ἀπέβην εἰς τὴν γῆν τῆς φιλιότητος Μακεδονίας, τῆς ποθητῆς ἡμῶν πατρίδος. Ἴδου εἰς μὴν σχεδὸν παρερχεται, ἀφ' οὗ ἡ ἐν δόξῃ μακεδονική σημαία, ἐρηθρῶ ὡς τὸ πῦρ, κυματίξει εἰς τὴν καθαρὴν τῆς πατρίδος μου ἀτμοσφαιρῆν καὶ τὰ ἔργα, ἀ κατὰ τὸ διάστημα διεπράξαμεν, τὰ πληροφορεῖσθε ἐκ τῆς ἐσωκλειστοῦ ἐκθέσεως κ.λ.π. Καὶ ἐγὼ εἰς νομίως, ὅτι κατὰ γράμμα ἐξεπλήρωσα τὰς ὑποσχέσεις μου καὶ ἐξακολουθῶ νὰ πράττω, ὅτι πρὸς τὴν πατρίδα μου χρωστώ Ὑμῶν δὲ ποῦ εἶσιν αἱ ὑποσχέσεις; Τὶ παρ' ὑμῶν περιμένει ἡ πατρίς; Ἐνῶ εἰκοσι καὶ πλείονες παρῆλθον ἡμέρας ἀφ' οὗ τὸ πῦρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐνέβαλεν εἰς αὐτήν, ἐπὶ ἡ πατρίς ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς, ὑμεῖς οὐδὲ γράμμα μᾶς ἐγράψατε. Πόθεν ἡ τοσαύτη ἀδράνεια; Οὕτως νομίζετε, ὅτι ἐλευθεροῦται ἡ πατρίς; Ἐὰν λοιπὸν εἰσθε πιστοὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ ἂν ὡς καλοὶ πατριῶται θέλετε νὰ ἐκπληρῶσθε τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη καὶ τὰς πρὸς ἡμᾶς ὑποσχέσεις σας, μὴν ἀμεριμνήετε μὴδὲ δανῆτε, ἀλλὰ δράμετε λόγῳ καὶ ἔργῳ, σώματι καὶ ψυχῇ, δπου σὰς προκαλεῖ ἡ πατρίς, μὴδὲν φοβούμενοι καὶ μηδὲν προτιμῶντες ἐνώπιον τῆς πατρίδος, ἐπειδὴ ὁ πατριωτισμὸς τὰ πάντα νικᾷ καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαίου τὸ πᾶν ὑποτάσσεται. Ὑγιαίνετε καὶ θαρρεῖτε.

Τῆ 27 Ἀπριλίου 1854
ἐν Κομίτη Ἀγίου Ὀρους
Ὁ ἀδελφός σας
Δ. ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

